

= Sygn. akt I C 1640/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy P. w W. I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Julita Wyrębiak - Romero

Protokolant: Martyna Rafalko

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa U. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko M. B.

o zapłatę

powództwo oddala.

Sygn. akt I C 1640/15

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym dnia 2 kwietnia 2015 roku powód (...) z siedzibą w Luxembourg, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika będącego adwokatem, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej M. B. kwoty 1.398,13 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 23 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego (pozew, k. 1).

Postanowieniem z dnia 14 maja 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Z. w L. VI Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze VI Nc-e 741463/15 stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy tut. Sądowi (postanowienie, k. 9).

Po przekazaniu sprawy tutejszemu Sądowi i wyznaczeniu rozprawy pozwana nie składała wyjaśnień na piśmie, nie wносиła o przeprowadzenie sprawy w swej nieobecności ani też nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę (protokół, k. 33).

Do momentu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Zgodnie z brzmieniem art. 339 § 1 kpc, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. Przepis § 2 tego artykułu stanowi, iż w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października

1998 roku w sprawie I CKU 85/98 (LEX nr 1216211) wskazano, iż „niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu”.

W niniejszej sprawie podniesione w pozwie twierdzenia o okolicznościach faktycznych wzbudziły uzasadnione wątpliwości Sądu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż pozwany zawarł z (...) S. A. w W. – pierwotnym wierzycielem, umowę o świadczenie usług. Pozwany rzekomo nie wywiązał się z podpisanej umowy.

Do pozwu nie zostały dołączone żadne dokumenty, które wykazywałyby na istnienie roszczenia po stronie wierzyciela. Sąd nie mając do dyspozycji żadnych dowodów na istnienie roszczenia, nabrał wątpliwości co do okoliczności faktycznych powołanych w pozwie.

W ocenie Sądu powód nie dołożył należytej staranności aby przedstawić wystarczający materiał dla określenia odpowiedzialności pozwanego za zapłatę dochodzonej pozwem kwoty. Przedstawione przez powoda – przedsiębiorcę – dokumenty nie pozwalają na ustalenie, na jakiej podstawie powstała rzekoma wierzytelność, kiedy stała się wymagalna oraz z jakiego dokumentu wynika jej wysokość. Sąd nie ma też podstaw aby stwierdzić, że zawarta umowa zbycia wierzytelności pomiędzy pierwotnym wierzycielem a powodem rzeczywiście została zawarta i co było jej przedmiotem.

Biorąc pod uwagę te okoliczności powództwo należało oddalić i dlatego na podstawie powołanych przepisów oraz art. 6 kc i art. 232 zdanie 1 kpc orzeczono, jak w sentencji wyroku zaocznego.